

Maija Reinvalde (dzim. Bērziņa)

Mana pirmā darba vieta - Bērzaines ciema bibliotēka (1971. -1976.)

(Ja neskaita vasaras darbiņus kolhoza laukos...)

1971. gada jūnijā pabeidzu Valmieras Viestura vidusskolu. Biju nostādīta turpmākās dzīves krustcelēs. Finansiālu apsvērumu dēļ atkrita augstskola. Vajadzēja meklēt darbu. Palīdzēja lielais Liktens Lēmējs, kas lietas sakārtoja tā, ka jau jūlijā atrados Bērzaines ciema bibliotēkā, man pilnīgi svešā vietā, kur mani pieņēma par bibliotekāri... Esmu pateicīga par to!

Mans mūža sapnis nebija kļūt par bibliotekāri, lai gan bibliotēku lasītāja biju jau kopš brīža, kad iemācījies lasīt un grāmatas ir mani labākie draugi, kas pavadījuši un ir kopā ar mani visu mūžu...

Kad rakstu šīs rindas, ir pagājuši turpat 50 gadi un daudz kas pagaisis no atmiņas. Atceros, ka pirmajā darba dienā mani sagaidīja ciema sekretāre Vija Auniņa, aizveda uz bibliotēku un iepazīstināja ar aizejošo bibliotekāri. (Neatceros vairs, kā viņu sauca, jo pēc tam viņa vairs Bērzainē nedzīvoja.) Nākošajās dienās taisījām inventarizāciju, līdz viss bija uzskaitīts un es paliku viena ar dažām norādēm, kā strādāt.

Pats lielākais un steidzamākais tobrīd bija grāmatu norakstīšana, kas gadiem nebija veikta. Sākās gatavošanās bibliotēku centralizācijai pa rajoniem, tādēļ vajadzēja visu sakārtot. Fondā bija daudz senu grāmatu, kuru vērtību toreiz

neapzinājos, bet, ja lika norakstīt, darīju to. Galvenos norādījumus sniedza toreizējā Valmieras rajona bibliotēkas metodiķe Silvija Balode. Arī to, kā rakstīt darba plānus un atskaites. (Skaitļi nedrīkstēja samazināties, pat ja patiesībā tā bija.)

Grāmatas bibliotēkām sūtīja no Rīgas Grāmatu kolektors pēc saviem ieskatiem.

Kad biju jau kādu laiciņu pastrādājusi un pirmās iemaņas apguvusi, devos uz Rīgu uz divu mēnešu kvalifikācijas celšanas kursiem. 1972. gada rudenī iestājos neklātienē Rīgas Kultūras un Izglītības darbinieku tehnikumā, ko pabeidzu 1975. gadā. Par mācībām nebija jāmaksā. Darba vieta sedza ceļa izdevumus un vēl maksāja komandējuma naudu. Alga, uzsākot darbu, bija 65 rubļi, kad pabeidzu tehnikumu, tad palielināja uz 72 rubļiem. (Apmēram tikpat pelnīja apkopējas...)

Kā jau laukos, bibliotekāres pienākumos ietilpa ne tikai izsniegt grāmatas, dažādas uzziņas, sakārtot fondu utt., bet arī aktīvi iesaistīties vietējā ciema kultūras un sporta dzīvē.

Tā reiz man nācās piedalīties riteņbraukšanas sacensībās, jo vajag. Pat riteni uz to laiku iedeva, lai patrenējos. Protams, nekādu rezultātu nesasniedzu, tādēļ citreiz vairs mani neaicināja.

Bija tādas ciema dienas, kur arī bija jāpiedalās. Tā kā man padevās dzejas runāšana, mani aicināja piedalīties dažādos pasākumos, arī sadzīves tradīcijās. Tas man patika.

Bet - bija arī tādi pienākumi, kas man ļoti nepatika, kā lopu skaitīšana un vēlēšanu aģitācija, staigājot pa mājām. Šķiet, vienu sasaukumu biju pat deputāte, lai gan neko no tā šobrīd vairs neatceros.

1974. gadā izgāju pie sava vidusskolas klases biedra par sievu. Viņš vēl studēja klātienē. Mums piedzima dēls un nācās darbus pakārtot viņam. Labi, ka toreiz mums piešķīra aktieru istabiņu, kas bija blakus bibliotēkai. Līdz tam dzīvoju kādus 2 km no centra.

1976. gadā vīrs pabeidza augstskolu un viņu nosūtīja uz Mazsalacas vidusskolu. Tā mūsu ģimene pārcēlās uz Mazsalacu. Atkal meklēju darbu, ko atradu blakus dzīvesvietai, kur nostrādāju 4 gadus līdz atbrīvojās vieta Mazsalacas pilsētas bibliotēkā, kur nostrādāju līdz 2015. gadam.

2020. gada 11. jūnijā